

РЕШЕНИЕ

№ 50

гр. Чирпан, 06.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ЧИРПАН, СЪСТАВ II, в публично заседание на трети април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Тихомир К. Колев

при участието на секретаря Донка Д. В.ева
като разглежда докладваното от Тихомир К. Колев Гражданско дело № 20225540100849 по описа за 2022 година

и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото производство е образувано по искова молба, подадена от К. Т. Г. чрез адв. М. В. М. срещу „Кредиленд ЕООД“, ЕИК: 201022749 със седалище и адрес на управление: гр. Сливен, бул. Панайот Хитов № 14, ет.2, с управител: **, като правното основание на предявеният иск е чл. 55 ал.1 от ЗЗД и цена на иска 208,20лв.

В исковата молба се твърди, че ищцата е страна по Договор за потребителски кредит № СТЧН-00004605 от 31.08.2021., подписан с ответното дружество „Кредиленд ЕООД“. Съгласно раздел от договора за потребителски кредит, именуван „Параметри на получения кредит“, ищцата трябвало да върне сумата по кредита в размер на 615.60 лева при ГПР 48.58%, годишен лихвен процент 40.25 % при срок на кредита от 12 вноски. Наред с това от ищцата е следвала да заплати и сумата от 416.40 лева, за обезщетение, разсрочена на 12 вноски от по 34.70 лева и подробно описана в Погасителен план към Договор за потребителски кредит № СТЧН- 00004605 от 31.08.2021. Ищцата е заплатила като обезщетение по Договор за потребителски кредит № СТЧН- 00004605 от 31.08.2021г., сумата в размер на 208.20 лева, а именно 6 на брой вноски от по 34.70 лева, за който факт свидетелстват и предоставените по делото 6 на брой платежни документа, лично издадени от ответната страна. Ищцата счита, че не дължи сумата в размер на 416.40 лева, търсими като обезщетение по Договор за пртребителски кредит № СТЧН- 00004605 от 31.08.2021 ,сключен с „Кредиленд“ ЕООД, като излага , че в правната доктрина и съдебна практика безспорно се приемало, че накърняването на добрите нрави по смисъла на чл.26, ад.1, предл.3 то, вр. от ЗЗД е налице именно, когато се нарушава правен принцип било той изрично формулиран или пък проведен чрез създаването на конкретни други разпоредби. В този смисъл е практика на ВКС /Решение№4/2009г. по т.д.№395/2008г., Решение №1270/2009г. по гр.д.№5093/2007г., определение№877 по т.д.№662/2012г. и др/. Такъв основен принцип е добросъвестността в гражданските и търговски взаимоотношения, а целта на неговото спазване, както и на принципа на справедливостта, е да се предотврати несправедливото облагодетелстване на едната страна за сметка на другата. Тъй като става дума за търговска сделка, нормата от ТЗ, чрез която е прокаран този принцип е чл.289 от ТЗ, но общите правила на ЗЗД също намират приложение- чл.8, ал.2 и чл.9 от ЗЗД. Според

задължителната практика на ВКС преценката дали е нарушен някой От посочените основни правни принципи се прави от съда във всеки конкретен случай, за да се даде отговор на въпроса дали уговореното от страните води до накърняване на добрите нрави по смисъла на чл.26 ал.1,предл.3 от ЗЗД. Поради накърняването на принципа на „добри нрави" по смисъла на чл. 26, ал.1, пр. 3 от ЗЗД се достига до значителна не еквивалентност на насрещните престации по договорното съглашение, до злепоставяне на интересите на ищцата с цел извличане на собствена изгода на кредитора. В допълнение, така предвидената сума от 416.40 лева, като обезщетение по Договор за потребителски кредит № СТСН- 00004605 от 31.08.2021 е недължима, тъй като противоречи на добрите нрави и неравноправена по смисъла на чл.143,т.19 от ЗЗП, тъй като сумата която се претендира в размер на 416.40 лева е в размер на 90% от сумата на отпуснатия кредит в размер на 500.00 лева. По този начин безспорно се нарушава принципа на добросъвестност и справедливост. Принципът на добросъвестността бил застъпен в гражданските и търговски взаимоотношения, а целта на неговото спазване, както и на принципа на справедливостта, бил да се предотврати несправедливото облагодетелстване на едната страна за сметка на другата. В настоящия случай, със заплащането на сумата за обезщетение в размер на 416.40 лева, изцяло се нарушавал принципа на добросъвестност и справедливост. Така предвидената сума от 416.40 лева, като обезщетение по Договор за потребителски кредит № СТСН- 00004605 от 31.08.2021, била недължима, тъй като противоречала на добрите нрави и неравноправни по смисъла на чл.143 от ЗЗП.

Съгласно чл. 21, ал. 1 ЗПК всяка клауза в договор за потребителски кредит, имаща за цел или резултат заобикаляне на изискванията на закона, била нищожна. Предвидената клауза е и неравноправна по смисъла на чл. 143, т. 5 ЗЗП, тъй като същата е необосновано висока. В глава четвърта от ЗПК било уредено задължение на кредитора, преди сключване на договор за кредит, да извърши оценка на кредитоспособността на потребителя и при отрицателна оценка да откаже сключването на такъв. В този смисъл било съображение 26 от Преамбюла на Директива 2008/48/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23.04.2008г. относно договорите за потребителски кредити. Разгледана в този аспект, така предвидената сума от 416.40 лева, като обезщетение по Договор за потребителски кредит № СТСН- 00004605 от 31.08.2021 е недължима, тъй като е в пряко противоречие с преследваната с целта на транспонираната в ЗПК директива. Подобни уговорки прехвърлят риска от неизпълнение на задълженията на финансовата институция за извършване на предварителна оценка на платежоспособността на длъжника върху самия длъжник и водил до допълнително увеличаване на размера на задълженията. Обезщетение за неизпълнение на акцесорно задължение, което не било свързано пряко с претърпените вреди /няма данни за кредитора да са настъпили вреди от непредоставянето на обезпечение/, било пример за обезщетение или неустойка, която излизала извън присъщите си функции и цели единствено постигането на неоснователно обогатяване. Според т. 3 от Тълкувателно решение № 1 от 15.06.2010г. на ВКС по Тълк. дело № 1/2009г., ОСТК, нищожна, поради накърняване на добрите нрави, била тази клауза за неустойка, уговорена извън присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции. По посочения начин се заобикалял чл. 33, ал. 1 от ЗПК. В така предвидената сума от 416.40 лева, като обезщетение по Договор за потребителски кредит № СТСН- 00004605 от 31.08.2021, в полза на кредитора се уговаря още едно допълнително обезщетение за неизпълнението на акцесорно задължение - недадено обезпечение, от което обаче не произтичат вреди. Основната цел на така

уговорената клауза е да доведе до неоснователно обогатяване на кредитодателя за сметка на кредитополучателя, до увеличаване на подлежаща на връщане сума допълнително с още % от предоставената главница.

С предвиждането на такива разходи за обезщетение се заобикаляла и разпоредбата на чл.19, ал.4 ЗПК. Безсъмнено събирането на такива разходи била част от дейността по управление на кредита и следвало да са включени в годишния процент на разходите. Съгласно чл.19, ал.1 от ЗПК, ГПР по кредита изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи и бъдещи / лихви, други преки или косвени разходи, комисионни , възнаграждения от всякакъв вид, в т.ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора/ , изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит. Налице е заобикаляне на разпоредбата на чл.19, ал.4 от ЗПК като с претендираната сума за обезщетение в размер на 416.40 лева се нарушава изискването ГПР да не бъде по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута определена с ПМС№426/2014г. Реално, чрез нарушаване на добрите нрави и чрез заобикаляне на императивната норма на чл.19, ал.4 от ЗПК и при несъблюдаване на основния правен принцип, забраняващ неоснователно обогатяване се калкулира допълнителна печалба към договорената възнаградителна лихва. Поради невключване на уговорката за обезщетение в размера на ГПР, последният не съответства на действително прилагания от кредитора в кредитното правоотношение. Посочването в договора на размер на ГПР, който не е реално прилагания в отношенията между страните представлява заблуждаваща търговска практика по смисъла на чл.68д, ал.1 и ал.2 ,т.1 от Закона за защита на потребителите. С преюдициално заключение по дело С-453/10 е прието , че използването на заблуждаващи търговски практики, изразяващи се в непосочването в кредитния контракт на действителния размер на ГПР представлява един от елементите, на които може да се основе преценката за неравноправния характер на договорните клаузи по смисъла на чл.143 и сл.ЗЗП. Същевременно - посочването на по - нисък от действителния ГПР, представлява невярна информация относно общите разходи по кредита и следва да се окачестви като нелоялна и заблуждаваща търговска практика по смисъла на член 6, параграф 1 от Директива 2005/29/ЕО. Това от своя страна означава, че клаузата за обезщетение е неравноправна по смисъла на член 4, параграф 1 от Директива 93/13/ЕО, /Решение № 1510/13.12.2019 г. по в.гр.д № 2373/2019 г. на ПОС/. Наред с това, не ставало ясно на какво законово основание се претендира тази сума за обезщетение от 416.40 лева, което е допълнителен аргумент за нейната недължимост.

Моли съда на основание чл.55 ал. 1 пр.1 от ЗЗД, да осъди „Кредиленд ЕООД“., да заплати на ищцата, сумата в размер на 208.20 лева, недължимо платена като обезщетение по Договор за потребителски кредит № СТСН- 00004605 от 31.08.2021, ведно със законната лихва от датата на депозиране на исковата молба в съда, до окончателното изплащане на сумата, както и да осъди и ответната страна да заплати направените в настоящото производство разноски.

В законоустановения срок е постъпил отговор от ответника, чрез адвокат В. К., с който моли съда да отхвърли изцяло предявения от К. Т. Г. иск като необоснован и

неоснователен, като излага подробни доводи относно това.

Моли съда да осъди ищцата да заплати направените разноски, за което представя списък на разноските по чл. 80 от ГПК. Прави възражение по смисъла на чл. 78, ал.5 от ГПК за прекомерност на адвокатския хонорар на процесуалния представител на ищцата. Претендира за направените по делото разноски.

От събраните по делото писмени доказателства и от заключението на вещото лице, преценени по отделно и в тяхната съвкупност, съдът приема за установена следната фактическа обстановка:

По делото не е спорно, че ищцата К. Т. Г. е страна по договор за потребителски кредит № СТЧН-00004605 от 31.08.2021 г. (договора), подписан с ответното дружество "Кредиленд ЕООД", по силата на който ответникът - кредитодател се е съгласил да кредитира ищцата - кредитополучател със сумата от 500 лева – чл. 2. 1 от договора, която сума ищцата е получила в деня на подписването на договора в брой.

Не се спори, че съгласно раздел "Параметри на получения кредит", договора е влязъл в сила от датата на неговото подписване, сключен за срок от 12 месеца, при ГПР – 48,58, годишен лихвен процент – 40,25 %. В чл. 3. 2 от договора е посочено, че кредитополучателя е удостоверил, че е получил копие от погасителния план на кредита, съдържащ информация за всички погасителни вноски по кредита. Съгласно чл. 2. 14, изречение 2 от договора е уговорено, че кредитодателя има право на обезщетение при предсрочно погасяване на кредита: 1 % от размера на предсрочно погасената сума, ако оставащия срок е по-голям от 1 година и 0. 5 % от размера на предсрочно погасената сума, ако оставащия срок е по-малък от 1 година.

Страните не спорят, че към договора за потребителски кредит е подписан погасителен план, в колона 3 на който е посочено размер на обезщетение (ако има такова), разсрочено на 12 вноски от по 34. 70 лева или сума в общ размер 416,40 лева. В колона 4 на погасителния план е предвидена обща сума за плащане (вноска + обезщетение, ако има такова), разсрочено на 12 вноски от по 86. 00 лева или сума в общ размер 1032. 00 лева.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

На първо място, съдът намира, че процесният договор за кредит е потребителски – страни по него са потребител по смисъла на § 13, т. 1 от ЗЗП (ищецът е физическо лице, което използва заетата сума за свои лични нужди), и небанкова финансова институция – търговец по смисъла на § 13, т. 2 от ЗЗП. Според легалната дефиниция, дадена в разпоредба на чл. 9 от ЗПК, въз основа на договора за потребителски кредит кредиторът предоставя или се задължава да предостави на потребителя кредит под формата на заем, разсрочено плащане и всяка друга подобна форма на улеснение за плащане срещу задължение на длъжника потребител да върне предоставената парична сума. Доколкото по настоящото дело не се твърди и не е доказано сумата по предоставения заем да е използвана за свързани с професионалната и търговска дейност на кредитополучателя, то следва да се приеме, че средствата, предоставени по договора за заем (кредит) са използвани за цели, извън професионална и търговска дейност на потребителите, а представеният по делото договор за заем е по правната си същност договор за потребителски кредит по смисъла на чл. 9 от ЗПК.

Поради това процесният договор се подчинява на правилата на Закон за потребителския кредит и на чл. 143 – 1476 от ЗЗП, в това число и забраната за неравноправни клаузи, за наличието на които съдът следи служебно.

В случая, предвиденото в погасителния план към процесния договор (колона 3) обезщетение, противоречи на добрите нрави по смисъла на чл. 26, ал. 1 от ЗЗД, тъй като води до увеличаване размера на кредита, без да има яснота относно насрещната престация на кредитора срещу нейното заплащане. Както беше посочено, в колона 4 на погасителния план към процесния договор, подписан от страните по договора е предвидена обща сума за плащане (вноска + обезщетение, ако има такава), разсрочено на 12 вноски от по 86. 00 лева или сума в общ размер 1032. 00 лева. Сумата от 416,40 лева предвидена като обезщетение по процесния договор е недължима, тъй като противоречи на добрите нрави и неравноправна по смисъла на чл. 143, т. 19 от ЗЗП, тъй като е в размер на 83,28 % от сумата на отпуснатия кредит - 500. 00 лева, т. е. нарушен е принципа на добросъвестност и справедливост. Съгласно чл. 16 – 18 от ЗПК преди да вземе решение относно предоставяне на потребителски кредит кредиторът оценява кредитоспособността на потребителя въз основа на достатъчно информация, като може да извърши проверка в Централния кредитен регистър или в друга база данни. Това е негово право, но и задължение при управлението на риска, свързан с предоставянето на кредита. С предвиждането на "обезщетение", която да е в тежест на потребителя, кредиторът не само ще защити интересите си от евентуален риск при отпускане на кредит на определено лице, но и ще си спести разходите за това, поставяйки ги в тежест на кредитополучателя. Подобни уговорки прехвърлят риска от неизпълнение на задължението на финансовата институция за предварителна оценка на платежоспособността на длъжника върху самия него, което води до допълнително увеличаване размера на задълженията му. Основната цел на така уговорената клауза е да доведе до неоснователно обогатяване на кредитодателя за сметка на кредитополучателя, до увеличаване на подлежаща на връщане сума. Тъй като противоречието между предвиденото "обезщетение" и добрите нрави е било налице още при сключването на договора, то следва извод, че в конкретния случай е налице нищожност на процесната клауза. Съгласно чл. 21, ал. 1 ЗПК всяка клауза в договор за потребителски кредит, имаща за цел или резултат заобикаляне на изискванията на закона, е нищожна. Предвидената клауза е и неравноправна по смисъла на чл. 143, т. 5 ЗЗП, тъй като съшита е необосновано висока.

Съдът счита, че следва да се тълкува по реда на чл. 20 от ЗЗД действителната воля на страните. Макар изрично в Договора да не е посочено за какво е обезщетението в размер на 34,70 лв. месечна вноска, то такава очевидно е уговорено между страните. Съгласно нормата на чл. 11, ал. 1, т. 11 от ЗПК Договорът за потребителски кредит се изготвя на разбираем език и съдържа: условията за издължаване на кредита от потребителя, включително погасителен план, съдържащ информация за размера, броя, периодичността и датите на плащане на погасителните вноски, последователността на разпределение на вноските между различните неизплатени суми, дължими при различни лихвени проценти за целите на погасяването. Следователно погасителния план следва да се разглежда като съставна част на Договора. Че страните са имали уговорка за заплащане на посоченото обезщетение може да се съди и от обстоятелството, че ищцата първоначално от месец 09.2021 г. до 2. 2022 г. е внасяла именно сумата от 86,00 лв. представляваща сбор от 51,30 – размер на вноската и 34,70 лв. размер на обезщетението. Ответното дружество не се е противопоставило, а е приемало извършваните плащания по време уговорено в погасителния план. Показателно в тази насока е плащането, извършено от ищцата на 31.01.2022 г. в размер на 40,00 лв. Още на другия ден 01.02.2022 г. е извършено друго плащане и то със сумата в размер на 46,00 лв. т.е. точно толкова, колкото трябва за да се допълни сумата до определената в погасителния план обща вноска в размер на 86,00 лв., включваща в себе си и обсъжданото обезщетение.

С предвиждането на такива разходи за обезщетение се заобикаля и разпоредбата

на чл.19, ал.4 ЗПК. Безсъмнено събирането на такива разходи е част от дейността по управление на кредита и следва да са включени в годишния процент на разходите. Съгласно чл.19, ал.1 от ЗПК, ГПР по кредита изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи и бъдещи / лихви, други преки или косвени разходи, комисионни , възнаграждения от всякакъв вид, в т.ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора/ , изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит. Налице е заобикаляне на разпоредбата на чл.19, ал.4 от ЗПК като с претендираната сума за обезщетение в размер на 416.40 лева се нарушава изискването ГПР да не бъде по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута определена с ПМС№426/2014г. В конкретния случай съдът чрез използването на калкулатор за изчисление на ГПР на интернет адрес https://www.calculator.bg/1/crediten_gpr.html#det, изчисли, че с включването на сумата от 416,40 лв. / 12 месечни вноски по 34,70 лв. / годишен процент на разходите ГПР става 351.9550 % , което е многократно повече от уговорения между страните и значително надхвърля определения в чл.19, ал.4 от ЗПК размер на годишния процент на разходите, който не може да бъде по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута, определена с постановление на Министерския съвет на Република България.

Реално, чрез нарушаване на добрите нрави и чрез заобикаляне на императивната норма на чл.19, ал.4 от ЗПК и при несъблюдаване на основния правен принцип, забраняващ неоснователно обогатяване се калкулира допълнителна печалба към договорената възнаградителна лихва. Поради невключване на уговорката за обезщетение в размера на ГПР, последният не съответства на действително прилагания от кредитора в кредитното правоотношение. Посочването в договора на размер на ГПР, който не е реално прилагания в отношенията между страните представлява заблуждаваща търговска практика по смисъла на чл.68д, ал.1 и ал.2 ,т.1 от Закона за защита на потребителите.

Съгласно чл. 22 ЗПК, когато не са спазени изискванията на чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 7 - 12 и т. 20 и ал. 2 и чл. 12, ал. 1, т. 7 - 9 от същия закон, договорът за потребителски кредит е недействителен. Следователно нарушаването на всяко едно от тези императивни изисквания води до настъпване на последиците по чл. 22 ЗПК – недействителност на договора за кредит.

От анализа на съдържанието на процесния договор става ясно, че не е спазено изискването на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК. Според тази разпоредба договорът трябва да съдържа годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите по определения в приложение № 1 начин. Годишният процент на разходите следва да включва всички разходи на кредитната институция по отпускане и управление на кредита, както и възнаградителната лихва и се изчислява по специална формула. Спазването на това изискване дава информация на потребителя как е образуван размерът на ГПР, респ. цялата дължима сума по договора. В договора кредиторът се е задоволил единствено с посочването като абсолютни стойности на лихвения процент по заема и ГПР. Липсва обаче ясно разписана методика на формиране годишния процент на разходите по кредита /кои

компоненти точно са включени в него и как се формира посоченият размер /. Съобразно разпоредбата на чл. 19, ал. 1 ЗПК годишният процент на разходите изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи /лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид, в т. ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора/, изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит. Следователно в посочената величина, представляваща обобщен израз на всичко дължимо по кредита, следва по ясен и разбираем за потребителя начин да бъдат включени всички разходи, които заемотателят ще стори и които са пряко свързани с кредитното правоотношение. В случая в договора за кредит липсва яснота досежно тези обстоятелства – например не е посочено дали при определяне на ГПР е включено обезщетението, което представлява значителна част от месечните вноски по погасителния план. Следва да се отбележи, че ГПР е величина, чийто алгоритъм е императивно заложен в ЗПК, и приемането на методика, регулираща изчисляването на разходите по кредита по начин, различен от законовия, е недопустимо. В случая тези съставни елементи са неизвестни и не става ясно какво се включва в общите разходи за потребителя при формиране на ГПР. Следователно неясни остават както компонентите, така и математическият алгоритъм, по който се формира годишното оскъпяване на заема.

В случая очевидно при определяне на размера на ГПР не е включено обсъжданото по-горе обезщетение. С това допълнително плащане, фигуриращо в погасителния план, се покриват разходи, които са свързани с договора за потребителски кредит и които са били предварително известни на заемотателя. Ето защо размерът на това плащане е следвало да бъде включен в ГПР по кредита съгласно чл. 11, ал. 1, т. 10, вр. с чл. 19, ал. 1 ЗПК.

С оглед гореизложеното съдът намира, че договорът за потребителски кредит между страните се явява недействителен на основание чл. 22, вр. чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК и не поражда целените правни последици.

Ищцата претендира на основание чл. 55, ал. 1 3ЗД връщане на сумата 208,20 лв. платена на несъществуващо основание предвид недействителността на договора за потребителски кредит. Съгласно нормата на чл. 23 ЗПК, когато договорът за потребителски кредит е обявен за недействителен, потребителят връща само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи по кредита.

В случая чистата стойност на кредита е в размер на 500,00 лв., която сума е реално получена от ищцата. От представените по делото разписки и заключението на вещото лице се установява, че ищцата е заплатила на 7 вноски сумата в общ размер на 516,00 лв., от които според приетото и неоспорено от страните заключение на вещото лице- 225,34 лв. са за главница, 82,46 лв. са за договорена лихва и 208,20 лв. са за обезщетение.

Следователно ищцата е заплатила по Договора сумата от 16,00 лв. при начална липса на основание по смисъла на чл. 55, ал. 1 3ЗД поради недействителността на договора и тази сума подлежи на връщане.

Ето защо предявеният иск по чл. 55, ал. 1 3ЗД е основателен и следва да бъде

уважен до размер на 16,00 лв.цяло в претендирания размер 569, 58 лв., ведно със законната лихва от датата на предявяването му – 01.11.2022 г., до окончателното изплащане на дължимата сума, а в останалата част следва да бъде отхвърлен, като неоснователен.

По разноските:

И двете страни са претендирали присъждане на направените по делото разноски. При този изход на процеса и на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК ответното дружество, следва да бъде осъдено да заплати на адв. М. В. М. от АК Пловдив сумата 30,74 лв. адвокатско възнаграждение за оказана безплатна адвокатска помощ на ищцата, съгласно уважената част от иска.

Ищцата също така е била освободена от съда от заплащане на държавна такса и разноски по делото, на основание чл. 83, ал. 2 ГПК. Затова, на основание чл. 78, ал. 6 ГПК, Кредиленд ЕООД", ЕИК: 201022749 следва да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Районен съд Чирпан, сумата от 50 /петдесет/ лева, дължима държавна такса по делото, както и 200,00 лв. възнаграждение за вещо лице.

Ищцата следва да бъде осъдена да заплати на ответното дружество разноски, съразмерно с уважената част от иск, а именно 443,11 лв.

Съдът намира за неоснователни възраженията на страните по чл. 78, ал. 5 от ГПК, тъй като същите са съобразени с нормативната уредба.

Водим от горните мотиви, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Кредиленд ЕООД", ЕИК: 201022749 със седалище и адрес на управление: гр. Сливен, бул. Панайот Хитов № 14, ет. II, с управител: ** да заплати на К. Т. Г., ЕГН: *****, с адрес: ** чрез пълномощника си адв. М. В. М., Адвокатска колегия-Пловдив, с адрес на кантора и съдебен адресат: гр.Пловдив, бул.Пещерско шосе №81, ет.3, ап..Б , сумата в размер на 16,00 лева, недължимо платена като обезщетение по Договор за потребителски кредит № СТСН- 00004605 от 31.08.2021, ведно със законната лихва от датата на депозиране на исковата молба в съда, до окончателното изплащане на сумата, като ОТХВЪРЛЯ иска в останалата му част до размер на 208,20 лв., като неоснователен.

ОСЪЖДА Кредиленд ЕООД", ЕИК: 201022749 със седалище и адрес на управление: ** с управител: ** да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Районен съд Чирпан, сумата от 50 /петдесет/ лева, дължима държавна такса по делото и 200,00 лв. възнаграждение за вещо лице.

ОСЪЖДА Кредиленд ЕООД", ЕИК: 201022749 със седалище и адрес на управление: ** с управител: ** да заплати на адв. М. В. М. от АК Пловдив с адрес на кантора и съдебен адресат: гр.Пловдив, бул.Пещерско шосе №81, ет.3, ап..Б сумата 30,74 лв. адвокатско възнаграждение за оказана безплатна адвокатска помощ на ищцата по предявения иск, съгласно уважената част от иска.

ОСЪЖДА К. Т. Г., ЕГН: *****, с адрес: ** да заплати на Кредиленд ЕООД", ЕИК: 201022749 със седалище и адрес на управление: ** с управител: ** направените по

делото разноси в размер на 443,11 лв.- адвокатско възнаграждение, съразмерно с отхвърлената част от иска.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд гр.Стара Загора в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Чирпан: _____